

[Heising.]

af, at man ville ikke derved kunne opnå en forsvarlig trafikalløsning af problemerne. En nøje gennemgang af borgerrepræsentationens forhandlinger vil vise dette.

Der lægges nu vægt på, at den løsning, som Københavns borgerrepræsentation valgte, vil medføre ret store udgifter for staten, medens man ser bort fra, at det også vil blive tilfældet for kommunens vedkommende. Der er intet usædvanligt i, at gennemførelse af trafikmæssige forbedringer både kan kræve store beløb og kan nødvendiggøre nedrivning af bygninger. Det er jo i virkeligheden en af de ubehagelige konsekvenser, som den stigende motorisering fører med sig. Det sker ud over landet i mange tilfælde, overalt hvor man søger vejfondstilskud til forbedring af trafik- og færdselsforhold, og man må i hver enkelt tilfælde træffe sin afgørelse efter at have afvejet de værdier, der vindes, imod de værdier, der går til spilde. Man kan bare tænke på det, der er sket i en række af landets provinsbyer. Man kan tænke på amternes store vejarbejder, f. eks. på omkostningerne og tabene ved etablering af omkørselsvejen i Lyngby. I alle tilfælde gennemføres sådanne store reguleringer ud fra den samme betragtning: man afvejer, hvad der vindes, imod hvad der tabes. I alle tilfælde er stillingen den, at amter og kommuner kun har mulighed for at gennemføre sådanne omfattende arbejder, såfremt der kan opnås tilskud fra vejfonden.

Se, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard hævdede, at beslutningen om nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning først kom til at stå klart for offentligheden, da arbejdet i løbet af indeværende sommer påbegyndtes. Denne påstand — for det er kun en påstand — stemmer meget dårligt med de faktiske forhold. Det kan påvises, at den københavnske presse for 1½—2 år siden udførligt og gentagne gange har omtalt sagen og udtrykkeligt omtalt, at nedrivning af Østifternes Kreditforenings bygning forestod. Social-Demokraten gjorde det den 7. september 1954, Information samme dag, Berlingske Aftenavis samme dag, Børsen den 8. september 1954, Nationaltidende, som det dengang hed, den 27. februar 1954, og Politiken gjorde det den 11. december 1953, den 4. maj 1954 og den

14. januar 1955. Alene af tidsmæssige grunde er det ikke muligt for mig at bringe citater fra alle disse blade, men jeg beder om formandens tilladelse til dog at bringe to citater, begge fra bladet Politiken, som jo formodes at stå det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ret nær. Det første er fra en artikel den 4. maj 1954 med den tospaltede overskrift:

„Helt ny løsning af Østifternes problem“ og en mindre overskrift, hvori det bl. a. hedder, at selskabet afviser rulning. Jeg citerer fra denne artikel:

„De langvarige forhandlinger om flytning af Østifternes Kreditforenings bygning synes nu at skulle resultere i total nedbrydning og opførelse af en vinkelfløj med facade mod Jarmers Plads og „langside“ i den regulerede Vestre Boulevards nye byggelinje. Det er en tredje løsning af problemet, der her er dukket op. Østifternes Kreditforening har som bekendt energisk modsat sig tanken om at „rulle“ ejendommen over til Ørstedsparkens skel.“

Det andet citat er fra en artikel i Politiken den 14. januar 1955, som ligeledes har en tospaltet overskrift. Det hedder heri:

„Tanken om at „rulle“ bygningen hen til Ørstedsparken er som bekendt blevet opgivet. Østifterne foretrækker at opføre et nyt domicil, der vil koste mellem 8 og 10 mill. kr. Kommunen betaler en del af dette beløb for ekspropriation af den nuværende ejendom.“

Se, der foreligger jo ikke nogen definition med hensyn til, hvornår offentligheden kan siges at være underrettet om en bestemt sag; men jeg tror, de fleste fornuftige mennesker vil erkende, at når praktisk taget alle hovedstadens dagblade gentagne gange har omtalt et spørgsmål, kan det med rette siges, at det er kommet til offentlighedens kundskab. Derfor er det ikke rigtigt, når det ærede medlem hævder, at spørgsmålet om nedrivning først er kommet til offentlighedens kundskab i indeværende sommer. Det forholder sig stik modsat.

I samme forbindelse må det være rimeligt at fastslå, at Østifternes Kreditforening under forhandlingerne med Københavns overborgmester kraftigt havde afvist tanken om en rulning af bygningen med argumenter, som vil være offentligheden be-